

JOHN BOYNE

ÇİZGİLİ PİJAMALI ÇOCUK'UN YAZARINDAN

GÖKYÜZÜNE UZANAN MERDİVEN

Türkçeleştiren:
Emili İlemre

Delü

John Boyne

1971 yılında İrlanda'nın Dublin kentinde dünyaya gelen John Boyne, Dublin Trinity Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Yazarın 2006 yılında yayımladığı ve Nazi toplama kampları gerçeğini iki çocuğun gözünden anlattığı romanı *Çizgili Pijamalı Çocuk*, Miramax tarafından sinemaya uyarlanarak pek çok ödül aldı. Tüm dünyada milyonlarca satan kitap İrlanda listelerinde 80 hafta bir numarada kalarak büyük bir rekora imza attı ve *New York Times*'in çok satanlar listesinin de zirvesine yükseldi. Yetişkin edebiyatı alanında da ürünler veren Boyne, çalışmalarına Dublin'de devam etmektedir.

Delidolu Yayınları'ndan Çıkan Kitapları:

Romanovlar'ın Son Evi (roman)

Asker Doğmayanlar (roman)

Gökyüzüne Uzanan Merdiven (roman)

Emili İlemre

1990 yılında İstanbul Kadıköy'de doğdu ve kitapların içinde büyüdü. TED İstanbul Koleji'ni bitirdikten sonra, İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde Radyo, Sinema ve Televizyon bölümünde eğitim gördü. Bir süre sonra kendini yine kitapların arasında buldu ve 2014'ten beri birçok yayınevi için 30'un üzerinde kitabı Türkçeleştirdi. Hâlâ İstanbul'daki masasında, yanında uyuyan köpeğiyle, dünyalar yaratmaya, kitaplarla ve kelimelerle uğraşmaya devam ediyor.

GÖKYÜZÜNE UZANAN MERDİVEN

© 2021, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2018, John Boyne

İlk baskı 2018 yılında, İngiltere’de *A Ladder to the Sky* adıyla Transworld Publishers’ın bir alt markası olan Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları William Morris Endeavor Entertainment ile anlaşmalı olarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: John Boyne
TÜRKÇELEŞTİREN: Emili İlemre
EDİTÖR: Ayşegül Utku Günaydın
DÜZELTİ: Ümit Mutlu
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Haziran 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-605-5060-91-6
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

JOHN BOYNE

ÇİZGİLİ PİJAMALI ÇOCUK'UN YAZARINDAN

GÖKYÜZÜNE UZANAN
MERDİVEN

Türkçeleştiren: Emili İlemre

Delij

BİRİNCİ BÖLÜM
DUVAR YIKILMADAN ÖNCE

“Kişinin cinsel hayatındaki hiçbir şey onun özel meselesi değildir ama ulus için ölüm kalım meselesidir.”

HEINRICH HIMMLER

Daveti kabul ettiğimden beri Almanya'ya dönme konusunda endişeliydim. Sonuçta oraya son gidişimin üzerinden yıllar geçmişti ve dönüşümün hangi anılarımı canlandıracağını kestirmem güçtü.

*Perestroyka*¹ kelimesinin dilimize girdiği 1988 yılının yazıydı ve ben Fasanenstrasse'deki Savoy Hotel'in barında oturmuş, sadece birkaç hafta sonraki altmış altıncı yaş günümü düşünüyordum. Önümdeki masada duran bir şişe Riesling şarabı, menüde yazan notun açıkladığına göre Marie-Antoinette'in sol memesinden model alınarak tasarlanmış bir kadehe konmuştu. Otelin geniş menüsündeki pahalıca şaraplardan biriydi ama yayıncım bütün masraflarımı memnuniyetle karşılayacağına dair beni temin ettiğinden, siparişi verirken hiç suçluluk hissetmemiştim. Böylesine cömert bir tavırla ilk kez karşılaşıyordum. Otuz beş yıllık yazarlık kariyerimde altı kısa roman yazmış, bunun dışında bugün baktığımda biraz vasat olduğunu düşündüğüm bir şiir derlemesi hazırlamıştım ama hiçbirisi başarılı adedilmemişti. Genelde olumlu eleştiriler alsalar da kitaplarım okurları çekmemiş, uluslararası düzeyde ilgi görmemişti. Bu nedenle geçen sonbaharda altıncı romanım *Dehşet*'in önemli bir edebiyat ödülü almasına çok şaşırmıştım. Büyük Ödül'ün ardından kitap oldukça iyi satmış ve pek çok dile çevrilmişti. Romanlarıma gösterilen ilgisiz tutum, yerini hayranlık ve eleştirel çalışmalara bırakırken, edebiyat

1 “Yeniden Yapılanma” anlamına gelen, SSCB'nin 80'li yıllardan itibaren gerçekleştirdiği ekonomik ve siyasi reformlar. [Ç.N.]

köşelerinde yeniden doğuşumu kime borçlu olduğum tartışılıyordu. Birden kendimi edebiyat festivallerine davet edilirken ve yurtdışında düzenlenecek imza günleri için teklifler alırken buldum. Berlin de bu etkinlik yerlerinden biriydi. Bir ay boyunca Literaturhaus'ta kitap dinletileri düzenlenecekti. Orada doğmuş olmama rağmen Berlin'i evim gibi hissetmiyordum.

Tiegarten yakınlarında Prusya aristokratlarının heykellerinin gölgelerinde oynayarak büyümüşüm. Küçük bir çocukken hayvanat bahçesinin müdavimiydim ve bir gün orada bakıcı olmanın hayalini kurardım. On altı yaşımıdayken, Hitler'in *Welthauptstadt Germania*² planları kapsamında Begas tarafından tasarlanan Bismarck Anıtı'nın, Reichstag'ın önündeki yerinden kaldırılıp parkın göbeğine dikilişini, *Hitlerjugend*'den³ arkadaşarımla, kollarımızda gamalı haç pazubentleriyle coşku içinde alkışlamıştım. Bir yıl sonra Unter den Linden Bulvarı'nda tek başıma, binlerce *Wehrmacht*⁴ askerinin, Polonya'nın başarıyla işgal edilmesini kutlamak için yaptığı geçit törenini izlemiştim. Ondan on ay sonra kendimi Lustgarten Meydanı'nda bir mitingin üçüncü sırasında, yaşıttım askerlerle birlikte Bin Yıllık Reich Kubbesi'nin önüne kurulmuş kürsüden seslenen Führer'e, selam verip bağlılık yemini ederken buldum.

Nihayetinde 1946'da Cambridge Üniversitesi'ne lisans öğrencisi olarak kabul edilip memleketimi terk ettim. Burada İngiliz Edebiyatı okuduktan sonra ülkelerimiz arasında kırk yıl süren silahlı çatışmalar ve istikrarsız uzlaşmalar yüzünden artık tükenmiş hisseden ailelerin oğullarının okuduğu ve aksanımın onlar için küçümseme kaynağı olduğu yerel bir ortaokulda çalışarak birkaç huzursuz yıl geçirdim.

2 “Dünya Başkenti Germania”: Nazi döneminde Berlin için tasarlanan yenilenme projesi, Nazilerin İkinci Dünya Savaşı'nı kazanması ihtimalinde Berlin için çizilen vizyon. [Ç.N.]

3 “Hitler Gençliği”: Genç Alman erkeklere nasyonal sosyalist ilkeleri öğretmek amacıyla kurulan, doğrudan Hitler'e bağlı örgüt. [Ç.N.]

4 Nazi Almanyası'nın silahlı kuvvetlerinin tamamına verilen isim. [Ç.N.]

Ancak doktoramı tamamladıktan sonra, King's College'ın öğretim kadrosuna girebildim. Burada daha ziyade sanki bir garabetmişim gibi muamele gördüm. Gözünü kan bürümüş bir neslin saflarından sökülüp alınmış, zaferde bağışlayıcı davranmaya dünden razı, asil bir İngiliz kurumunun kanatları altına sığınmış bir bilimsanıyım. On yıl içinde profesörlük unvanıyla ödüllendirildim. Beraberinde gelen emniyet duygusu ve saygınlık hissi sayesinde de ömrümün geri kalanında bir yuvam ve bir işim olacağını bilerek çocukluğumdan beri ilk kez güvende hissettim.

Ancak yeni insanlarla, mesela öğrencilerimin aileleriyle ya da ziyarete gelen bir bağışçıyla tanıştırıldığımda “aynı zamanda yazar” olduğum belirtilirdi; bu bilgi verildiğinde hem bozulur hem de utanırdım. Bir nebze de olsa yeteneğim olduğunu ümit ediyor ve daha geniş okur kitlelerinin hasretini çekiyor olsam da o kaçınılmaz, “Tanınmış kitaplarınız var mı?” sorusuna standart cevabım, “Muhtemelen bilmiyorsunuzdur,” oluyordu. Genelde yeni tanıştığım insanlar romanlarımın isimlerini sorduğunda utanmayı bekler, hepsini kronolojik olarak sıralarken yüzlerindeki boş ifadeyi izlerdim.

O söz konusu gece, Literaturhaus'ta zor bir akşam geçirmiştım çünkü *Die Zeit*'tan bir gazeteciyle, halka açık bir röportaj yapmışım. Kırk yıl önce İngiltere'ye yerleşmemle beraber tamamen terk ettiğim bir dil olan Almancayı konuşmaktan rahatsız oluyordum ve romanımdan bir bölümü sesli okuması için bir aktör tutulmuştu. Kendisine, seçtiğim bölümü söylediğimde, başını iki yana salladı ve onun yerine son kısımdan bir parça okumayı talep etti. Tabii ki ona karşı çıktım, önerdiği parçada okur için sürpriz olarak kalması gereken açıklamalar vardı. Hayır, diye ısrar ettim; eserim üzerinde hiçbir hakkı olmayan bu Hamlet'in ukalalığından gitgide rahatsız oluyordum, çünkü sonuçta sadece ayakta durup yüksek sesle bir şeyler okuyup sonrasında arka kapıdan çıkıp gitmek için tutulmuş biriydi. Hayır, dedim ona sesimi yükselterek. O bölüm değil. *Bu bölüm.*

Aktör buna çok alındı. Sanırım seyircilerin karşısına geçip bir şey okumadan önce bir hazırlanma süreci vardı ve o gece Schaubühne sahnesine çıkacak kadar titiz hazırlanmıştı. Kendini fazla ciddiye aldığı düşünüyordum ve düşüncemi dile getirdiğimde seslerimiz biraz yükseldi, bu da beni üzdü. Nihayetinde istemeye istemeye razı oldu ama okuyuşunun gönülsüz ve dinleyicilerin dikkatini çekmek için gereken teatrallikten yoksun olduğunu anlayacak kadar Almanca hatırlıyordum. Sonrasında hemen biraz ötedeki otelime yürürken hissettiğim şey kırgınlıktı ve aniden evimi özledim.

Masalara içki götüren, yirmi iki yaşlarında, çok güzel bir genç adam fark etmiştim ve şarabımı içerken bana doğru baktığını hissettim. Çok absürt olduğunu bilsem de kafamda, beni fiziksel olarak çekici bulduğuna dair bir fikir belirdi. Sonuçta yaşlıyım ve hiçbir zaman çekici biri olmamıştım, hatta onun yaşındayken, gençliğin cazibesi bütün fiziksel yetersizliklerimi telafi ederken bile alımlı biri olduğumu düşünmüyorum. *Dehşet*'in başarısının ardından, edebî şöhretin getirdiği bir yükselişle gazetelerde çıkan boy boy portrelerimde suratım her seferinde, “görmüş geçirmiş” ya da “hayattan payına düşeni almış” olarak tarif edilmişti; neyse ki dertlerin ne kadar derin olduğunu bilmiyorlardı. Bu gibi yorumlar içimi hiç sızlatmıyordu, nasılsa kendimi beğenen biri değildim ve romantizm fikrinden vazgeçeli çok olmuştu. Gençliğim boyunca benliğimi tüketecemmiş gibi hissettiğim arzular yıllar içinde azalmıştı. Bekâretim hiçbir zaman fethedilmemişti ve şehvet sürgününün ardından gelen rahatlama, kırlara salıverilmiş vahşi bir atın zincirlerinden kurtulması gibiydi. Bu aslında epey işime yaramıştı; King's College'ın konferans salonlarında yıllar boyu birbiri ardına yakışıklı gençlerle karşılaşmıştım ve bazıları daha iyi notlar almak umuduyla benimle utanmazca flört ettiğinde onların çekiciliğine kayıtsız kaldığımı, müstehcen hayallerden ya da mesafeli bir babacanlık benzeri utanç verici bağlılıklardan kaçındığımı fark etmiştim. Eğitim faaliyetlerim boyunca hiç gözdem

olmadı, kendime kimseyi çırak benimsemedim ve kimsenin ahlaksız niyetlerim olduğundan şüphelenmesine izin vermedim. Bu yüzden kendimi, genç bir garsona bakıp yoğun bir arzu duyarken bulmak benim için sürprizdi.

Kendime bir kadeh şarap daha doldurup sandalyemin yanında bıraktığım deri çantama uzandım, içinde *Dehşet*'in İngilizce baskısı ve eski bir dostumun birkaç ay sonra yayımlanacak romanının bir nüshası vardı. Romana kaldığım yerden devam ettim, kitabın belki de üçte birini okumuştum ama metne odaklanamadığımı fark ettim. Bu genelde karşılaştığım bir sorun değildi, o yüzden başımı kaldırıp kendime sebebini sordum. Bar o kadar da gürültülü değildi. Odaklanamayışımı açıklayacak bir sebep düşünemedim. Ve sonra garson yanımdan geçerken, havaya karışan, sarhoş edici erkeksi ter kokusunu aldım ve dikkat eksikliğimin sebebini o olduğunu fark ettim. Bu hain adam bilincime sızmış, yerini teslim etmeyi reddediyordu. Romanı bir kenara bıraktım ve karşıdaki masayı silip bardakaltılıklarını değiştirmesini, mumu tekrar yakmasını izledim.

Üzerinde klasik Savoy üniforması vardı. Koyu renk pantolonunun üzerine beyaz bir gömlek ve otelin logosunun işli olduğu bordo bir önlük giymişti. Orta boylu bir delikanlıydı, vücudu sıradandı, teni sanki tıraş bıçağı değmemiş gibi pürüzsüzdü. Dudakları dolgun ve kırmızıydı, kaşları kalındı. Fırça gibi koyu renk saçları, onları ehlileştirmeye çalışacak her tarağa karşı Thermopylea Savaşı'nda mücadele veren üç yüz Spartalının azmiyle karşı koyacak kadar zaptedilemez görünüyordu. Bana, hayran olduğum bir tabloyu, Caravaggio'nun *Genç Minniti* portresini anımsatmıştı. Ancak her şeyden öte, gençliğin o belirgin kıvılcımını taşıyordu; zindelik ile dürtüsel cinselliğin güçlü bir karışımıydı ve Savoy'da görevinin başında olmadığına zamanını nasıl geçirdiğini merak ettim. İyi kalpli, terbiyeli ve nazik olduğunu hayal ettim. Oysa henüz tek kelime bile konuşmamıştık.

Kitabıma dönmeyi denedim ama ilgimi tamamen kaybetmiştim, o yüzden gelecek aylarda neler olacağını kendime hatırlatmak için ajandama uzandım. Kitap tanıtımı için Kopenhag ve Roma'ya seyahat edecektim. Madrid'de bir festivale ve sonra Paris'te bir dizi söyleşiye katılacaktım. Ayrıca New York'a davet edilmiştim ve Amsterdam'da da bir dinletiyeye katılmam teklif edilmişti. Her seyahatten sonra tabii ki Cambridge'e dönecektim, bu beklenmedik tanıtım fırsatlarını değerlendirebilmek için bir yılığına izin almıştım.

Münasebetsiz bir gürültü gibi aniden düşüncelerimi bölen bıkkın bir ses, başka bir ihtiyacım olup olmadığını sordu. Sinirle başımı kaldırıp baktığımda genç adam yerine kilolu ve göz altları torbalanmış yaşlı meslektaşını gördüm. Önümde duran, neredeyse boşalmış Riesling şişesine baktım. Gerçekten tek başıma bir şişe şarap mı içmiştim? Başımı iki yana salladım, uyku vaktimin geldiğı kesindi.

“Bir şey soracağım,” dedim, hevesimin kursağımda kalmamasını umarak. “Az önce servis yapan genç hâlâ buralarda mı? Ona teşekkür etmek istiyordum.”

“Vardiyası on dakika önce bitti,” diye cevap verdi. “Muhtemelen şimdiye evine varmıştır.”

Hayal kırıklığı mı belli etmemeye çalıştım. Birine karşı böyle güçlü ve beklenmedik bir çekim hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki nasıl davranacağımı bilemedim. Genç garsondan ne istediğimden emin değildim ama insan Mona Lisa'dan ya da Davut heykelinden, varlıklarının karşısında sessizce oturup esrarengiz güzelliklerini izlemekten başka ne isteyebilirdi ki? Ertesi akşamüstü evime dönecektim, yani bir sonraki gece; bara kaçamak bir ziyaret bile planlayamazdım. Bitmişti, onu bir daha görmeyecektim.

Ağzımdan iç çekiş benzer bir ses çıktı, belki ahmaklığıma gülebilirdim ama içimde sadece özlem ve pişmanlık vardı. Yaşamım boyunca katlandığım yalnızlık, yıllardır acı verici değildi ama şimdi bir

anda, eski, unutulmuş kalp sızılarının arasından dikkatimi çekmek istercesine başını kaldırdı. Aklıma Oskar Gött ve bir yıl boyunca sürdürdüğümüz arkadaşlık geldi. Gözlerimi kapadığımda, yüzünü hâlâ net olarak görebiliyordum; suç ortağı gibi gülümseyişini, masmavi gözlerini, hafta sonu bisikletle çıkıp Potsdam'daki konukevinde kalışımızı ve uyurken sırtının oluşturduğu kavisi... Yeterince odaklanırsam uyanıp uygunsuz hareketimi fark eder diye hissettiğim endişeyi bile anımsayabiliyordum.

Sonra beklenmedik bir şekilde tekrar bölündüm. Başımı kaldırıp baktığımda genç garson karşımdaydı. Üstünü değiştirmişti. Gömleğinin üstteki iki düğmesi açıldı ve üzerinde yakası kürklü bir deri ceket vardı. Elinde de yün bir şapka tutuyordu.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dediği anda tahmin ettiğim gibi Alman değil İngiliz olduğunu hemen anladım; konuşmasındaki Yorkshire ve Lake District tınıları kendisini ele veriyordu. “Siz Bay Erich Ackermann’sınız, değil mi?”

“Evet,” dedim, adımı bilmesine şaşırarak.

“Elinizi sıkabilir miyim?”

Elini uzattı. Avucu yumuşacık görünüyordu, tırnaklarının düzgünce kesilmiş olduğunu fark ettim. Titiz biri, diye düşündüm. Sağ elinin ortaparmağında düz, gümüş bir yüzük vardı.

“Tabii ki,” dedim, olayların bu şekilde gelişmesi beni biraz afallatmıştı. “Tanışmıyoruz ama, değil mi?”

“Hayır ama ben büyük hayranınızım,” dedi. “Tüm kitaplarınızı *Dehşet* çıkmadan önce okumuştum, yani hayran kitlenize yeni katılmadım.”

“Çok naziksiniz,” dedim, hoşnutluğumu gizlemeye çalışarak. “Hepsini okuyan çok az kişi vardır.”

“Sanatla ilgilenen çok az kişi var,” diye yanıtladı.

“Doğru,” dedim. “Ama ilgilenen bir kitlenin eksikliği sanatçı için hiçbir zaman caydırıcı olmamalı.”

“Şiir kitabınızı bile okudum,” diye ekledi, o anda yüzümü buruşturdum.

“İyi bir seçki değildi,” dedim.

“Katılmıyorum,” dedi, şiirlerimin birinden bir dize söylediğinde ellerimi kaldırıp durması için yalvarmak zorunda kaldım. Gözleri parladı ve sonra kusursuz beyaz dişlerini göstererek güldü. Bunu yaptığında göz altında hafif kırışıklıklar belirdi. Çok ama çok güzeldi.

“Adınız neydi?” diye sordum, bu genç adama bakma fırsatım olduğu için çok memnundum.

“Maurice,” diye cevap verdi. “Maurice Swift.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Maurice,” diye cevap verdim. “Hâlâ edebiyatla ilgilenen gençlerin olduğunu bilmek güzel.”

“Üniversitede edebiyat okumak istedim,” dedi. “Ama ailem ücretini karşılayamadı. Berlin’e o yüzden geldim. Onlardan uzaklaşmak ve kendi paramı kazanmak için.”

Kırgın bir tonda konuşuyordu ama daha fazla bir şey söylemeden kendini durdurdu. Bu kadar çabuk dramatikleşmesine şaşırmıştım.

“Size bir içki ısmarlamama izin verir misiniz?” diye devam etti. “İşleriniz hakkında birkaç soru sormayı çok isterim.”

“Memnuniyetle,” dedim, onunla vakit geçirme fırsatını yakalayabildiğim için çok heyecanlanmıştım. “Lütfen Maurice, otur. Ama benim odamın hesabına yazılması konusunda ısrarcıyım, senin ödeme-
mene izin veremem.”

Etrafa bakındı ve başını iki yana salladı. “Burada içki içmem yasak,” dedi. “Çalışanların restoran sınırları içinde sosyalleşmesine izin verilmiyor. Beni yakalarlarsa kovulurum. Aslında sizinle konuşmam bile yasak.”

“Ah,” dedim, kadehimi bırakıp saatime baktım. Saat daha ondu, barlar kapanana kadar epey vaktimiz vardı. “O zaman, başka bir yere gidebiliriz. Başını derde sokmak istemem.”

JOHN BOYNE

GÖKYÜZÜNE UZANAN MERDİVEN

“Bir hikâye bulduğunda ya da duyduğunda, onu sahiplen,
sonra dünya ayaklarına gelecektir.”

Maurice Swift, genç, etkileyici ve başarıya aç bir yazar adayıdır. Sahip olmadığı tek şey ise hayal gücüdür. Fakat böyle küçük bir engel yüzünden yolundan dönecek biri değildir. Sonuçta, yazar olmak için gereken tek şey hikâyelerdir ve hikâyeler, kimin olduklarından bağımsız olarak her yerde bulunabilir...

1988 yılında Batı Berlin'deki bir otelde garson olarak çalışan Maurice, ünlü romancı Erich Ackermann ile tesadüfî bir karşılaşma sonucu mükemmel bir fırsat yakalar. Erich'in geçmişinden taşıdığı büyük sır, Maurice'in ilk romanı için bulunmaz bir malzeme kaynağıdır. Edebî şöhretin tadına vardığında ise zirveye ulaşmak için artık her yolu deneyecektir.

İrlandalı yazar John Boyne, başarıyı elde etmek için her yolu kendine mubah gören zeki ve acımasız bir adamın öyküsünü anlatıyor ve kusursuz bir psikolojik romana imza atıyor.

“Boyne'dan ustaca tasarlanmış bir roman. Kendi döneminin en iyi yazarlarından olan Boyne, romanında yayıncılık dünyasını, özellikle de ödüllerin tartışmalı yapısını, festivallerde bir araya gelen yazarların samimiyetsizliğini zarifçe hicvediyor.”

The Guardian

delidolu.com.tr

f t i delidolukitap

ISBN: 978-605-5060-91-6

9 786055 060916